

Sygn. akt **II AKa 8/15**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca:	SSA Bogumiła Metecka-Draus
Sędziowie:	SA Andrzej Olszewski (spr.) SA Andrzej Wiśniewski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anita Jagielska

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Christophera Świerka

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2015 r. sprawy

P. K.

oskarżonego z art. 148 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 15 października 2014 r., sygn. akt III K 186/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego P. K. przekazuje Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania.

Andrzej Wiśniewski Bogumiła Metecka-Draus Andrzej Olszewski

Sygn. akt II AKa 8/15

UZASADNIENIE

P. K. został oskarżony o to, że:

w dniu 6 września 2012 roku w S., działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia J. S., poprzez co najmniej stukrotne pchnięcie wymienionej pokrzywdzonej ostrym narzędziem – prawdopodobnie nożem – w okolice m.in. klatki piersiowej, szyi, kończyn górnych i głowy spowodował u J. S. bardzo liczne rany kluto cięte i cięte w obrębie głowy, szyi, tułowia oraz kończyn górnych, w szczególności:

- w prawej bocznej okolicy szyi osiem chaotycznie rozmieszczonych ran o gładkich brzegach, z których dwie największe zlokalizowane centralnie nakładały się na siebie w kształt gwiazdy czteroramiennej, a ich wspólny

kanał o długości 4 cm przebiegał w mięśniach szyi, w okolicy prawej tętnicy szyjnej wewnętrznej z jej całkowitym poprzecznym przecięciem i kończył się na przednio bocznej powierzchni kręgosłupa szyjnego,

- w okolicy nadłopatkowej lewej rozległą ranę o gładkich brzegach i kształcie zbliżonym do trójkątnego, której kanał długości 6 cm prowadził poprzez pierwsze międzyżebro w głąb klatki piersiowej z raną płata górnego płuca lewego,
- w okolicy nadłopatkowej prawej osiem ran oseklowatego kształtu o gładkich brzegach, z których cztery położone najbardziej boczne miały powierzchniowe kanały długości 1-2 cm kończące się na mięśniach grzbietu i na powierzchni łopatki, natomiast cztery obrażenia położone najbardziej przyśrodkowo i jednocześnie najwyżej miały prowadzące poziomo kanały o długości 5-6 cm penetrujące przez pierwsze i drugie międzyżebro w głąb klatki piersiowej z ranami płata górnego płuca prawego,
- na pograniczu okolicy lędźwiowej lewej i lewej bocznej okolicy klatki brzucha oseklowatego kształtu ranę o gładkich brzegach i układającą się poziomo, której kanał długości 8 cm prowadził w głąb klatki piersiowej poprzez ósme międzyżebro i ranę oseklowatego kształtu o gładkich brzegach, której kanał długości 9 cm prowadził w głąb klatki piersiowej poprzez ósme międzyżebro z przebicciem płata dolnego płuca lewego,

które to obrażenia ciała, a w szczególności uszkodzenie dużego naczynia tętniczego szyi, obrażenia opłucnych i płuc w obrębie tułowia, i obrażenia kończyn górnych z następowym wykrwawieniem, skutkującym ostrą niewydolnością krążeniowo-oddechową stały się bezpośrednią przyczyną śmierci J. S.,

tj. o czyn z art. 148 § 1 k.k..

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 15 października 2014 r., P. K. uznano za winnego dokonania zarzucanego mu czynu w sposób opisany w części wstępnej wyroku, wyczerpującego dyspozycję art. 148 § 1 k.k. i za ten czyn, na podstawie art. 148 § 1 k.k., wymierzono mu karę 25 (dwudziestu pięciu) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 08 września 2012 r..

Na podstawie art. 231 k.p.k. pozostawiono w depozycie sądowym dowód rzeczowy w postaci noża kuchennego zdeponowanego w Biurze Dowodów Rzeczowych Sądu Okręgowego w Szczecinie pod poz. 51/13, a na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. zasądzono od oskarżonego, na rzecz Skarbu Państwa, koszty procesu, w tym stosowną do wymiaru kary opłatę.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości obrońca oskarżonego. Wyrokowi zarzucił:

„1. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

a/ art. 7 Kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień P. K., opinii biegłych z zakresu medycyny sądowej, traseologii, psychiatrii, psychologii, analizy materiału genetycznego, a także oceny wiarygodności protokołu oględzin samochodu A. (...) z dnia 8 września 2012 roku i 9 września 2012 roku, zeznań świadka E. P.,

niekorzystne, z jednoczesnym pominięciem okoliczności świadczących o niewinności oskarżonego, w szczególności poprzez niezbadanie, jakie było zachowanie A. K. podczas oględzin jej samochodu w dniach 8 i 9 września 2012 roku, niezbadanie okoliczności uszkodzenia koperty zawierającej główny dowód w postaci foliowej koszulki wraz ze śladem DNA, niezbadanie okoliczności bójki oskarżonego w areszcie śledczym,

c/ art. 5 § 2 Kpk poprzez rozstrzyganie nie dających się rozstrzygnąć okoliczności na niekorzyść oskarżonego, w szczególności tych dotyczących istnienia motywu zabójstwa oraz uznanie, iż ślady traseologiczne można przypisać do oskarżonego przy użyciu matematycznego promila,

d/ art. 424 § 1 pkt 1 Kpk poprzez dokonanie wybiórczej i częściowej oceny dowodów, zbiorczą ocenę niektórych dowodów oraz niewskazanie dla czego Sąd nie uznał dowodów przeciwnych, w szczególności zeznań świadków, kwestii rozdartej koperty zawierającej dowód rzeczowy,

e/ art. 170 § 1 pkt 2 Kpk poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego o uzupełniającą pisemną opinię biegłego z zakresu traseologii,

f/ art. 9 § 1 Kpk w zw. z art. 167 Kpk poprzez niedokonanie oględzin telefonu oskarżonego,

2. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych przez Sąd za podstawę wyroku, w szczególności poprzez przyjęcie, iż w niniejszej sprawie z żadnego dowodu nie wynika jakoby J. S. przed śmiercią nikogo się nie bała, nikt jej nie groził.”

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł „o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego

ewentualnie

uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania.”

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się o tyle uzasadniona, że doprowadziła do kontroli instancyjnej wyroku, a następnie – do jego uchylenia i przekazania sprawy P. K. Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania.

Nie budzi wątpliwości, że przedmiotowa sprawa jest tzw. sprawą poszlakową i trudną. Jej rozstrzygnięcie wymaga od sądu pierwszej instancji dokładności i precyzyjnych ocen. Mimo dużego zaangażowania Sądu Okręgowego w postępowanie dowodowe, przy jednoczesnej bierności stron postępowania, w ocenie Sądu Apelacyjnego zabrakło podjęcia prób wyjaśnienia kilku wątpliwości i dokonania niezbędnych ustaleń. To zaś powoduje, że w momencie orzekania przez sąd pierwszej instancji, nie było wystarczających dowodów na wykazanie sprawstwa oskarżonego.

Dowodem zamykającym ciąg poszlak i potwierdzającym sprawstwo oskarżonego, są ślady krwi ofiary zabezpieczone na plastikowej koszulce (obwolucie) znalezionej w samochodzie siostry oskarżonego. Dowód ten świadczyć może o tym, że P. K., po dokonaniu zabójstwa J. S., będąc pobrudzony krwią ofiary, naniósł ją na zabezpieczoną koszulkę, gdy korzystał z auta siostry, kilka – kilkanaście minut po opuszczeniu mieszkania pokrzywdzonej. W przedmiotowej sprawie pojawiły się jednak wątpliwości związane z okolicznościami zabezpieczenia tego dowodu. I nie rozwiało ich przesłuchanie policjantów prowadzących oględziny w dniu 8 września 2012 r., jak i w dniu 9 września 2012 r..

Sąd pierwszej instancji nie wyjaśnił, czy po przeprowadzeniu oględzin 8.09.2012 r., drzwi garażu w którym umieszczono auto A. K., zostały zabezpieczone referentką o nr (...) (vide k. 180 akt), i jak to zabezpieczenie faktycznie wyglądało. Natomiast z protokołu oględzin z dnia 9.09.2012 r. (k. 208 odw. – 209 akt) wynika, że garaż był inaczej zabezpieczony. To zaś mogłoby oznaczać, że do tego pomieszczenia, w nocy z 8/9.09.2012 r. wchodziły jakieś osoby. Nie wyjaśniono dla czego i po co, zaś obrońca oskarżonego sugeruje, iż kluczowy dowód mógł zostać „podrzucony”.

Nie wyjaśniono także wszystkich okoliczności związanych z ujawnieniem opisanej koszulki (obwoluty), m.in. braku informacji w protokole oględzin z 9.09.2012 r. jak ją (koszulkę) ujawniono, oraz różnice w zdjęciach wnętrza auta (znajdujących się tam przedmiotów) zrobionych w trakcie obu wskazanych oględzin.

I to był zasadniczy powód uchylenia zaskarżonego wyroku.

Obrońca oskarżonego podniósł w apelacji, że o godzinie 20:49, z telefonu ofiary wysłano sms-a, natomiast oskarżony był już w domu. Jednak skarżący nie wskazał na żaden dowód potwierdzający fakt wysłania sms-a, a teza o obecności P. K. w domu o godz. 20:49, w świetle analizy logowań i bilingu jego telefonu z tego dnia, jest oczywiście nieprawdziwa.

Nie mniej, zdaniem Sądu Apelacyjnego, sąd rozstrzygający precyzyjnie nie wyjaśnił, kiedy ostatni raz był użyty (użyte) telefon J. S., kiedy zakończono pracę na jej komputerze, czy pokrzywdzona krytycznego wieczoru wylogowała się tylko z programu „(...)”, czy też zakończyła całkowicie pracę na komputerze, i kiedy to nastąpiło. Opinia z badań informatycznych (k. 904-938b) nie zawiera działu „wnioski końcowe”, jest bardzo specjalistyczna, a przy tym mało czytelna dla stron postępowania. Tym samym wymaga uzupełnienia poprzez przesłuchanie biegłego A. K. na rozprawie. A tego Sąd Okręgowy w Szczecinie nie uczynił.

W ocenie Sądu Odwoławczego, opinie wydane przez biegłych psychiatrów i psychologa, tak pisemne, jak i ustne, były pełne i zasługiwały na aprobatę. Zarzuty obrońcy w tym zakresie nie znalazły żadnego potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

W podobny sposób należy ocenić zarzuty skarżącego w odniesieniu do opinii traseologicznej. Biegły miał prawo stopniować prawdopodobieństwo pokrywania się niektórych śladów zabezpieczonych na miejscu zdarzenia, ze śladami stóp oskarżonego. Tym bardziej, że wymagał tego od niego sąd orzekający. Jeżeli były wątpliwości co do tytułu publikacji, której treść biegły wykorzystywał w swojej opinii, to nic nie stało na przeszkodzie, aby go pisemnie spytać o tytuł, rodzaj i miejsce tej publikacji. Nie trzeba do tego opinii uzupełniającej. Natomiast nie budzi wątpliwości, że opinia traseologiczna jest jednym z dowodów pośrednich, i gdyby trzeba było orzekać tylko na podstawie tego dowodu – nie byłoby podstaw do wykazania sprawstwa oskarżonego.

W procesie o charakterze poszlakowym niezbędne jest także zbadanie innych możliwych wersji, a ich wykluczenie przyczynia się do potwierdzenia sprawstwa danej osoby. Jeżeli obrońca twierdzi, że zabójstwa J. S. mogła dokonać osoba działająca na zlecenie M. M., to fakt ten powinien być przynajmniej uprawdopodobniony. Tymczasem z akt sprawy wynika, iż ta osoba była niepełnosprawna, nie ma też informacji, iż krytycznego dnia przebywała w Polsce, a jej konkubini A. K. odbywał w tym czasie karę w zakładzie karnym. Teza skarżącego, że przecież mogli zlecić zabójstwo komuś innemu jest czysto teoretyczna i nie została poparta żadnymi faktami.

Podobnie należało ocenić sugestię obrony, iż za tym zabójstwem mógł stać A. R.. Pomijając fakt, iż on oraz jego żona zostali przesłuchani, ich zeznania nie budziły wątpliwości i nie zostały podważone, to badanie śladów stóp A. R. nie wykazało żadnego podobieństwa do śladów zabezpieczonych na miejscu zbrodni. A sugestia obrońcy, że przecież A. R. mógł zlecić zabójstwo A. S. jest kolejnym, niczym niepotwierdzonym domniemaniem.

Opisane wyżej rozważania związane z oględzinami auta A. K. oraz koniecznością wyjaśnienia czasów działania komputera i telefonu pokrzywdzonej spowodowały konieczność uchylecia wyroku i ponownego rozpoznania sprawy. A Sąd Okręgowy przeprowadzi postępowanie dowodowe w niezbędnym zakresie, przy uwzględnieniu wyżej wymienionych uwag.